

Yeter ki

– redfer · 05 Nisan 2026

Her şeyin başladığı bu sessizlikte,
Ruhumun derinlerinde yankılanan
Kendini bulma arzusu
Raflarımda biriken tozları temizleyen
bir rüzgâr olsun.

Bu korkumu kim silecek
Kim yıkayacak zihnimin içini?
Kim ak-pak edecek acılarla dolup taşan kalbimi?
Olsun... Rabbim,
Her şeye razıyım.
Hepsine razıyım.
Yeter ki aşkımdan azat etme beni.
Yeter ki...
Gözyaşlarımı ve aşkıma alma,
onlar bende kalsın.

Bedel olsun,
Ödül olsun,

Bağış olsun.
Yoksulluğum zenginliğim olsun,
Düşkünlüğüm kefaretim .
Muhabbet denizinin kıyıları ne denli sınırsızmış göreyim.
Varlığımın anlamı neymiş,
çözeyim.

Orta yerde,
Benlik kafesinin tellerine takılıp kaldığım bu arafta;
Sadece gölgesini gördüğüm bir hakikatin peşindeyim.
Her düşüş, yükselişin bir provası,
Kaybettiklerim, geride bıraktıklarım,
Geride kalanlar
Ne kadar saf
Ne kadar halisane olursa olsun.

Yeter ki...
Aşkın kalbime düştüğü yerden
Tenimin kafesiyle düştüğüm kuyudan,
Bir sabah yeliyle yüксеleyim.
Hapsoldüğüm zindandan,
Bir sonbahar rüzgarıyla geçip gideyim.
Aşkla var olduğum yerde,
Yine aşkla yok olayım.

Acıya razıyım ama gözyaşım bende kalsın.
Razıyım bir hiçlikte var olmaya.
Yeter ki...
Yitirdikçe bulayım,
Kaybettikçe keşfedeyim.
Keşfettikçe saf sevgiden ibaret kalayım.
Çıkar aradan takılıp kaldığım bedenimi,
Kaldır aradan aşkın perdelerini.

Her şeyin kalpte başlayıp kalpte bittiği mevsimde,
Her şeyin kalpteki rengine göre isim aldığı yerde;
Kalpten gelen bir sesle bir cennet çiçeği gibi,
Susuzluğunun farkında bile olmayan çöl toprağına inen
Bir rahmet damlası gibi düşür beni.

O kör kuyunun karanlığında beni yalnız bırakma;
Karanlığın ve derinliğin korkusunu bir anda aydınlığa,
Ümitsizliğimi bir anda muştuya çevir.
Koruman altına al beni.
Beni yalnız, kimsesiz ,tenhalarda bırakma.

Sinemde taşıdığım,
gizli ya da aşikâr her ne varsa;
İssız, tek, mücerret, perişan her ne varsa...
Tut elimden.
Sen tutmazsan elimden kaybederim şüphesiz.
Düştüğüm kuyu çok derin,
Düştüğüm karanlık çok koyu.
Sen bana bir aman ver,
Kurtar beni bu sahipsizlikten.

Yaklaşırsam eğer şu içimdeki ırmağın akışına,
Yaklaştıktan sonra “yapmam” diyemem.
Baş başa kaldığım şu anda,
Şu odada,
Biliyorum ki katından bir rahmet dökülmezse varlığıma,
Günahlarımın altından kalkamam.
Son hızla aşağı doğru ilerleyen bir teknenin içinde,
Yukarı doğru koşarak o sonsuz ummana karışamam.

Nihayetinde,
Cisimlerin eridiği bu menzilde
Artık yabancıyım ve de garip
Her şeyin kalpte başlayıp kalpte bittiği bu mevsimde,
Her şeyin kalpteki rengine göre isim aldığı yerde.
Masun ve masum olan benim;
Beni yeri yurdu belirsiz,
Başiboş, derbeder koyma.
Beni harap, avare, biçare bırakma.

redfer